

Dodelijke winter in de Ardennen

Dodelijke winter in de Ardennen

Peter S. Visser

Opgedragen aan alle journalisten die met gevaar
voor eigen leven misstanden blootleggen.
Waar zouden we zijn zonder jullie!

Auteur: Peter S. Visser
Coverontwerp: Katalin Telegdi
© psvisser 2015/ 2017 (herziene tekst)
ISBN: 9789402140781

Met dank aan Jaap Bond, Heleen Wabeke, Eef van den Heuvel en
Hette Zijlstra

Zondag 28 december 2008

Het sneeuwt harder dan het Ronald Willemsen lief is. Het valt niet mee zijn auto op de weg te houden. Blij dat ik winterbanden heb, denkt hij voor de zoveelste keer terwijl de Seat Ibiza voor hem in een slip raakt. Het gaat gelukkig net goed, de auto knalt niet tegen de hoge rand langs de weg. Ronald durft niet in te halen en sukkelt er achter aan.

De afgelopen dagen was hij met vijf vrienden in een oude boerderij bij La Roche-en-Ardenne. Helaas zonder sneeuw, daar zouden ze er nog iets aan gehad hebben. Het was goed koud, maar regelmatig zijn ze gaan wandelen. Gelukkig was de verwarming prima en elke avond kon de open haard aan.

Wanneer er flink gedronken werd, ontstonden er stevige discussies over de financiële crisis die steeds meer te merken valt. Helemaal meedoen aan alle discussies kon Ronald niet. Alles raakt hem minder dan vroeger na de vele emoties van het afgelopen jaar. Hij vraagt zich af of dit gaat verdwijnen. Tijd heelt alle wonden zeggen ze, dan moet dat hier ook maar opgaan. Voorlopig is dit nog niet het geval. Het was goed om niet alleen te zijn met de Kerstdagen, maar het is ook wel weer genoeg zo. Lekker naar huis en hij kijkt wel waar hij Oud en Nieuw gaat vieren. Niet al te geforceerd gezelschap op gaan zoeken, juist dan voelt hij sterker de verlorenheid.

De auto voor hem slipt weer behoorlijk en Ronald houdt opnieuw in. De rand langs de weg is hier verdwenen. Het lijkt weer goed te gaan, dan glijdt de Seat onverwacht van de weg om snel tegen een bomenrij tot stilstand te komen. Ronald stopt meteen, doet de alarmlichten aan en loopt voorzichtig door de sneeuw naar de auto. Hij opent het portier aan de bestuurderskant. Er zit een jongere vrouw met donker haar achter het stuur die niet meteen reageert, ook niet als hij haar aanraakt. Ze kan toch niet echt iets hebben? Zo hard ging het allemaal niet. Ook als hij haar iets steviger door elkaar schudt gebeurt er niets, ze blijft bewusteloos. Ronald zoekt in haar hals naar de hartslag en kan die gelukkig goed voelen.

Ondertussen probeert hij het alarmnummer te bellen, maar er is geen bereik. Zul je altijd zien! Ander verkeer op de weg is er niet, iedereen heeft er blijkbaar voor gekozen om binnen te wachten tot het sneeuwen is gestopt. Ronald besluit de vrouw met zijn auto

naar het eerstvolgende dorpje te rijden voor hulp. Hij kijkt wel op de kaart hoe ver dat is, anders gaat hij terug naar La Roche.

Hij pakt haar stevig vast, dan slaakt de vrouw een diepe zucht, haast een kreun. Meer is het niet, maar hij voelt haar meteen slap worden in zijn armen. Een hartslag lijkt er nu niet meer te zijn. Hij gooit zijn jack op de grond en legt de vrouw daar zo snel mogelijk op om haar te reanimeren. Veertien keer drukken in hoog tempo en dan tweemaal beademen. 'Staying alive' van de Bee Gees is het juiste ritme, weet hij. Ondanks de kou krijgt hij het bloedheet. Na een poosje lijkt het te lukken en komt ze weer bij.

'Gabbe', lijkt de vrouw dan te zeggen.

Voor Ronald kan vragen wat ze daarmee bedoelt, zakt ze al weer weg. Gelukkig ademt ze wel, haar hartslag voelt ook weer goed. Hij tilt haar naar zijn auto. Ze is niet al te zwaar maar het is behoorlijk glibberen in de sneeuw. Met enige inspanning lukt het Ronald om bij zijn auto te komen. Nog steeds heeft hij geen bereik, dit weer helpt ook niet.

Wat moet hij nu doen? Het is duidelijk dat de vrouw medische hulp nodig heeft. Hij weet niet of er in La Roche een ziekenhuis is, het plaatsje lijkt hem daarvoor te klein. Waarschijnlijk is er wel een dokter, dat zou hij kunnen proberen. Uit eigen ervaring weet hij dat er een ziekenhuis in Bastogne is, hij is daar jaren geleden op vakantie een keer geweest. Met deze sneeuw duurt het zeker een uur voor hij daar is, als het niet langer duurt. Toch gaat hij nu liever niet terug. De weg naar La Roche is behoorlijk steil naar beneden en vermoedelijk volstrekt onbegaanbaar door de sneeuw. Dit geeft de doorslag, hij rijdt door naar de snelweg om naar Bastogne te gaan.

Het is nog heviger gaan sneeuwen. Voorzichtig rijdt Ronald tegen een haast witte muur in. Langzaam vordert hij, regelmatig voelend of de vrouw nog wel ademt. Het valt op dat er verder niemand op de weg is. Na ruim twintig minuten ploeteren nadert hij de snelweg. Vlak daarvoor stopt Ronald en kijkt hij weer op zijn telefoon. Hier is wel bereik, hoewel maar één streepje. Het alarmnummer gaat een keer over, dan valt de verbinding weer weg. Zo is het wel genoeg, hij gaat nu door naar Bastogne.

Op de snelweg is wat meer verkeer. Gestrooid is er nog niet, maar er is al wel iets van een spoor ontstaan. Hoewel het nog steeds vrij langzaam rijdt, schiet het beter op. Helaas is dit van korte duur, er staat een geschaarde vrachtwagen waar iedereen omheen moet. Ingespannen tuurt Ronald door de voorruit en voorzichtig rijdt hij er omheen. Opeens hoort hij de vrouw heel moeilijk ademen en lijkt ze wat te zeggen in een taal die hij niet verstaat.

'What are you saying?' vraagt hij haar en herhaalt dit ook in het Frans. De vrouw kijkt hem verbijsterd aan en lijkt het autoportier te openen. Ronald pakt haar meteen vast.

'Rustig aan,' roept hij haar in het Engels toe. De vrouw wordt hierdoor nog angstiger en probeert zich los te rukken. 'Je hebt een ongeluk gehad en was enige tijd bewusteloos. Ik breng je naar het ziekenhuis in Bastogne. Rustig aan, we komen er wel. Het komt goed!' verzekert hij haar. De vrouw lijkt wat te ontspannen en Ronald concentreert zich weer op het rijden.

De sneeuw mindert gelukkig en met het spoor dat op de weg ontstaan is lukt het om meer vaart te maken. Opeens hoort Ronald tot zijn verassing het autoportier opengaan en voor hij kan reageren, springt de vrouw de auto uit. In de spiegel ziet hij haar hard op de weg vallen. De auto achter hem kan haar gelukkig ontwijken. Ronald stopt meteen en holt terug naar de vrouw. Ze lijkt op haar hoofd geraakt, een grote rode vlek kleurt de sneeuw. Ronald kan geen hartslag meer voelen, ze lijkt nu toch echt dood.

Er stoppen nog een paar auto's en uit de tweede komt iemand aangehold die naar Ronald roept dat hij arts is. De man onderzoekt de vrouw heel kort en begint haar meteen te reanimeren. Ronald vraagt aan de twee anderen of iemand de hulpdiensten wil bellen. Een vrouw doet dat en nu lijkt het mogelijk om contact te maken.

'Het kan even duren voor ze er zijn,' meldt ze in het Frans. 'Ze moeten uit Bastogne komen.' Ondertussen rijden auto's om hen heen en Ronald vraagt of de anderen hun auto's zo kunnen zetten dat ze wat meer beschermd worden. Zelf rijdt hij ook zijn auto terug en zet hem overdwars neer. Na een paar minuten vraagt Ronald aan de arts of hij het niet over zal nemen.

'Graag,' antwoordt deze in het Nederlands en Ronald neemt snel zijn plaats in. Na een paar minuten neemt de arts het weer over en zo wisselen ze elkaar steeds af. Gelukkig horen ze dan een sirene, het blijkt de politie te zijn. Vlot springen een man en een vrouw uit de politieauto en zij gaan meteen het overige verkeer regelen. Iets later komt de ambulance. Twee broeders fixeren de vrouw en zetten een defibrillator op haar borst. Na enkele pogingen lijken ook zij het te moeten opgeven. De politieagente komt naar Ronald toe.

'Helaas lijkt het erop dat uw vrouw is overleden,' zegt ze in het Frans. Ronald kijkt haar aan en wil zeggen dat hij de vrouw niet kent. Dan komen alle emoties bij hem los. Hij voelt zich flauw worden en pakt de agente vast om niet te vallen. 'Rustig maar,' zegt ze, 'ik zal u in onze auto zetten dan kunt u bijkomen.' Ronald laat zich naar de politieauto helpen. De agente vraagt om de sleutels van

zijn auto, hij geeft deze. 'Het kan zijn dat we daar kort even in moeten kijken.' Hij knikt.

'Vooruit maar.' Als hij in de politieauto wil stappen, houdt ze hem tegen.

'Voorschrift is dat ik u nu handboeien om doe, een burger kan niet alleen in een politieauto zitten.' Ook dat nog, maar Ronald heeft geen zin om hiertegen te protesteren. Vermoeid kijkt hij haar aan, de politievrouw kijkt onderzoekend terug.

'In dit geval laat ik het toch maar,' zegt ze dan.

Als Ronald net zit, ziet hij de ambulance weggrijden met het lichaam van de vrouw erin. Zuchtend legt hij zijn hoofd tegen de hoofdsteun voor hem. Waar heeft hij dit nou weer aan verdiend?

2

De vrouwelijke agent klopt op het autoraam en opent het portier, Ronald kijkt verschrikt op.

‘Mijn collega en ik willen uw gegevens opnemen, lukt dat?’ Ronald knikt en kijkt naar buiten. Er is een politieauto bijgekomen en hij ziet dat zijn auto aan de kant van de weg is gezet. Het sneeuwen is gestopt maar het lijkt nog kouder geworden. Ronald kan in de politieauto blijven, de agenten stappen ook in.

‘Wat was uw relatie tot deze vrouw?’ vraagt de agente. Ronald moet slikken voor hij antwoordt. Hoe kan hij het beste beginnen?

‘Eerlijk gezegd kende ik deze vrouw helemaal niet. Zij reed voor mij vanuit La Roche en raakte van de weg. Toen ik bij haar auto kwam leek er weinig aan de hand, maar opeens had ze geen hartslag meer. Ik heb haar gereanimeerd en naar mijn auto gedragen om naar een ziekenhuis te gaan. Er was helemaal geen bereik, dus ik kon niet om een ambulance bellen.’ Ronald stopt even, hij voelt zich toch wat onzeker worden over de rest van zijn verhaal. De agenten wachten ook af. ‘Tot mijn grote verbazing is zij hier op de snelweg uit mijn auto gesprongen, ik neem aan dat de mensen in de auto achter mij dat gezien moeten hebben.’ Ronald kijkt naar de agenten, maar die geven daarover niets weg. ‘Met een arts uit een van de andere auto’s heb ik geprobeerd haar te reanimeren. Tevergeefs.’

Als enige reactie vraagt de mannelijke agent om Ronald’s paspoort en rijbewijs. Begrijpelijk, maar het stoort hem toch en op zijn beurt vraagt Ronald de agenten om zich ook te legitimeren. Ze reageren daar verrast op maar pakken hun pasjes. Ronald ziet dat de man Francois Richards heet en de vrouw Eva Vandenbrande.

‘Kunt u ons vertellen waar deze vrouw van de weg is geraakt?’ vraagt Richards. Ronald vraagt om een kaart en wijst aan waar dit iets voorbij Samrée op de weg naar La Roche moet zijn geweest.

‘Ze reed in een Seat Ibiza voor me en slingerde de hele tijd. Ik durfde niet in te halen, vandaar dat ik er enige tijd achter gereden heb. Toch verbaasde het me toen ze van de weg gleed, zo gevaarlijk was de bocht daar niet.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Ruim een uur geleden.’ Ronald kijkt op zijn horloge. ‘Waarschijnlijk rond twee uur.’

‘Hebt u iets van een tas gezien of papieren van haar?’ Ronald schudt nee.

‘Eerlijk gezegd heb ik daar ook niet op gelet. Ik werd volkomen verrast dat zij wegzakte na van de weg te zijn geraakt. Het ging vrij langzaam, zo’n enorme klap kan het niet geweest zijn.’ Beide agenten gaan de auto uit om te overleggen, Richards praat ook enige tijd in zijn portofoon. Eva Vandenbrande komt de auto weer in en meldt in het Nederlands dat ze de auto van de vrouw willen bekijken. Ze gaan daarvoor terug op de snelweg, tegen het verkeer in omdat het te lang duurt voor er weer een afslag komt. Zijn paspoort en rijbewijs krijgt hij niet terug en Ronald wil er ook niet meteen om vragen.

In colonne gaat het langzaam terug naar de oprit. Ronald rijdt tussen de twee politieauto’s in, beide hebben hun zwaailicht aan. Er is weer wat meer verkeer gekomen. Als ze bij de oprit komen rijdt de voorste politieauto onder het viaduct door om de goede afrit te nemen. Ronald en de andere politieauto volgen.

Op de provinciale weg rijdt het een stuk moeilijker door de sneeuw maar het gaat gelukkig wel. De voorste auto schijnt met een spotlicht naar de rechterkant. Het duurt langer dan Ronald had ingeschat, maar dan zien ze de auto van de vrouw staan. Eva Vandenbrande komt naar Ronald, de andere agenten lopen naar de auto en doorzoeken deze kort. Het lijkt er niet op dat ze meteen iets belangrijks vinden. Vandenbrande loopt ook naar hen toe en ze overleggen met zijn vieren, een van de agenten heeft weer contact via zijn portofoon. Eva Vandenbrande komt dan weer terug.

‘Niets gevonden?’ vraagt Ronald zo vriendelijk mogelijk. De vraag wordt genegeerd.

‘Wij willen u verzoeken om met ons mee te gaan naar het bureau, zodat we een aantal zaken wat rustiger met u kunnen doorpraten.’

‘Word ik aangehouden?’

‘Dat niet, maar u begrijpt dat er vragen zijn die we beantwoord willen hebben.’

‘Dat snap ik en die wil ik ook best beantwoorden, maar veel meer dan wat ik verteld heb is er niet. Ik was op weg naar huis in Amsterdam en eigenlijk wil ik dat nog steeds, dus ik ga liever niet mee.’ Eva Vandenbrande weet niet goed raad met deze reactie, ze is even stil en loopt dan naar haar collega’s. Na een kort overleg komt ze terug en meldt dat als Ronald niet meegaat hij alsnog wordt aangehouden.

‘Op grond waarvan?’ Ze zoekt naar de formulering.

‘Ga maar uit van betrokkenheid bij het overlijden van deze vrouw.’ Ronald laat dit op zich inwerken. Nooit met de politie te maken gehad en nu voor de tweede keer dit jaar bijna aangehouden

voor betrokkenheid bij de dood van een jonge vrouw. Het kan toch raar lopen.

‘Oké, jullie winnen. Dan ga ik wel vrijwillig mee,’ zegt Ronald in een poging de sfeer weer wat op te vrolijken. Geen enkele reactie volgt. Eva Vandenbrande vraagt Ronald om hen weer te volgen, ze gaan naar het politiebureau in Bastogne. ‘Prima. Er kan iemand van jullie bij mij in de auto komen, mochten jullie dat veiliger vinden.’ Dat hoeft gek genoeg ook weer niet, blijkbaar is hij toch ook weer niet zo verdacht.

Richards en Vandenbrande rijden weg, de andere politiewagen blijft hier tot er een takelwagen is gekomen. Hoewel het sneeuwen al enige tijd geleden gestopt is, rijdt het nog steeds moeilijk. Op de snelweg gaat het gelijk een stuk beter, daar is een baan vrijgemaakt. Het politiebureau in Bastogne staat aan een doorgaande weg. Het is een nietszeggend nieuw gebouw, volstrekt detonerend met de rest van de huizen aan de straat. Ronald parkeert de auto aan de overkant en loopt naar de hoofdingang, Richards en Vandenbrande staan hem op te wachten.

‘Wilt u wat drinken?’ vraagt Richards in het Frans aan Ronald.

‘Doe maar iets warmes, thee bijvoorbeeld.’ Ronald vraagt of hij ook iets van een koek kan krijgen. Een beetje energie kan hij wel gebruiken voor het ongetwijfeld lastige gesprek dat gaat volgen. Maar die moet hij zelf uit de automaat gaan halen.

Als iedereen zit, vraagt Eva Vandenbrande om zijn verhaal nog een keer te doen, liefst in het Frans dan kunnen ze beiden het meteen volgen. Daar voelt Ronald echter niets voor. Een verhaal dat er echt toe doet, vertelt hij het liefst in het Nederlands en anders eventueel in het Engels.

‘Daarbij, Nederlands is toch een officiële taal in België? Het is echt niet om vervelend te zijn,’ vult hij nog aan, ‘maar dit is me gewoon te lastig.’ Vandenbrande meldt dat ze het dan opnemen, zodat het later vertaald kan worden.

Opnieuw vertelt Ronald het hele verhaal, zonder onderbreking. Geen van beide agenten vraagt iets. Als hij klaar is, knikt Eva Vandenbrande hem toe.

‘Niets vergeten?’ Ronald denkt even goed na, maar kan niets bedenken. ‘Waarom bent u niet teruggegaan naar La Roche?’ Ronald legt uit dat die weg veel te steil leek met de sneeuw en daarbij kende hij het ziekenhuis in Bastogne.

‘Ook hoopte ik bij de snelweg wel bereik te hebben op de telefoon, dat viel dus tegen. Even heb ik naar het noodnummer

kunnen bellen, maar na een keer overgaan viel het contact alweer weg en ben ik doorgegaan.'

'De vrouw heeft niet gezegd wie ze is of wat ze hier doet?'

'Nee, dat is helemaal niet ter sprake gekomen. Ze is trouwens ook niet aanspreekbaar geweest.'

Op de vraag waarom hij hier is, vertelt Ronald dat hij bij La Roche met vrienden de Kerstdagen heeft doorgebracht. De namen en contactgegevens daarvan worden gevraagd, Ronald geeft die. Richards wil nog wat vragen, maar Ronald begint er genoeg van te krijgen.

'Voor mijn gevoel heb ik oprecht geprobeerd een mens in nood te helpen. Ik kende haar totaal niet, ik weet ook niet wat er verder aan de hand is maar eerlijk gezegd wil ik nu naar huis. Dus graag mijn paspoort en rijbewijs terug, dan kan ik gaan.' Beiden aarzelen en geven aan te willen overleggen. Dat duurt een poosje, maar dan komt Eva Vandenbrande terug en geeft hem zijn papieren.

'We hebben het een en ander nagetrokken en alles lijkt te kloppen. Wel wil ik u vragen beschikbaar te zijn voor eventueel verder overleg met ons.'

'Geen enkel probleem als dat telefonisch kan.' Ze knikt.

'Dat is prima, als we u voor een gesprek nodig hebben, hoort u dat vroeg genoeg.' Ronald geeft zijn kaartje.

'Graag had ik ook die van u, dan kan ik bellen als ik vragen heb. Het liefst ga ik nu terug naar Amsterdam.' Zonder verder iets te zeggen loopt Eva Vandenbrande mee naar de uitgang.

Wanneer Ronald in de auto zit, is het al over vijven. Hij schat dat het toch een uurtje of drie rijden is, dat hangt helemaal af van de toestand van de weg. Het is gelukkig wel allemaal snelweg. Als Ronald wegrijdt schiet hem te binnen dat hij vergeten is te melden dat de vrouw een woord noemde; 'gabbe' heeft hij verstaan. Blijkbaar heel belangrijk voor haar en het lijkt het meest waarschijnlijk dat dit een naam is. Hij overweegt terug te gaan, maar laat dat ook gelijk. Hij wil naar huis en proberen dit kwijt te raken.

Op de snelweg is één weghelft volledig berijdbaar. Gelukkig is het niet al te druk en schiet het behoorlijk op. Wanneer Ronald bij de afrit voor La Roche komt, twijfelt hij of hij door zal rijden. Hij heeft erg veel zin om thuis te zijn, maar ergens beseft hij dat de vragen die hij heeft niet weg zullen gaan. Dan kan hij beter hier in de buurt blijven om morgen via Eva Vandenbrande wat meer te weten kan komen. Zij lijkt hem wel een aardige vrouw.

Hij rijdt de snelweg af en wordt dan verrast door de hoeveelheid sneeuw die er nog ligt. Maar ook hier is nu wel een soort spoor

gemaakt dus het gaat redelijk. Hoewel er geen maan is, is het best een heldere avond. De sneeuw maakt het allemaal wat lichter.

Op de plek waar de auto van de weg raakte ziet alles er behoorlijk doorploegd uit. Ronald probeert zijn auto zo te zetten dat hij met de koplampen naar de plek kan kijken. Dit werkt niet echt, omdat de berm naar beneden afloopt. Ook door wat meer naar de rand van de weg te rijden, lukt het niet om de plek goed te verlichten.

Het blijft heel gek dat zij hier van de weg raakte, echt gevaarlijk is de bocht hier niet. Raar ook dat zij aan dat ongeluk al bijna overleden leek, het stelde weinig voor. Hij stapt uit om te kijken of hij nog iets speciaals kan zien. Dan ziet hij uit de richting van La Roche een Range Rover aankomen, die vaart mindert en stopt. Er stapt een man aan de passagierskant uit.

Vervelende lui toch vaak die ‘Ollanders’ denkt Eva Vandenbrande wanneer Ronald Willemsen vertrokken is. Altijd meteen op hun strepen staan en niet bereid om gewoon te helpen. De man sprak prima Frans en dan moet het toch weer in het Nederlands met alle vertaalgedoe van dien. Zijn verhaal leek wel te kloppen, het nabellen naar zijn vrienden bevestigde het ook. Ze zal Willemsen zo door het systeem halen, kijken wat er over hem te vinden is.

Jammer dat ze totaal geen papieren hebben van de vrouw. Ook in haar auto is niets gevonden, zelfs geen mobiele telefoon en dat is toch raar. Elke vrouw heeft een tas bij zich, dus die zou dan meegenomen kunnen zijn. In de auto van Willemsen was die in ieder geval niet, daar heeft ze snel naar gezocht. De tas van de vrouw is een groot vraagteken.

De eerste controle van het kenteken leverde ook niet meteen bruikbare informatie op. De auto is van een klein verhuurkantoor in Brussel dat nu gesloten is. Zo maar eens proberen of de eigenaar thuis te bereiken is.

3

De man die uit de Range Rover stapt, vraagt iets in een onbekende taal.

‘Sorry, ik begrijp u niet,’ antwoordt Ronald in het Frans.

‘Weet u wat er hier gebeurd is?’ vraagt de man ook in het Frans, met een zwaar accent. Ronald overweegt wat hij zal zeggen, maar gaat niet echt op de vraag in.

‘Geen idee, ik sta juist te kijken of ik iets kan zien. De sneeuw is hier zo omgeploegd, dat ik me afvroeg of er iemand van de weg is geraakt. Hebt u iets gezien?’ De man negeert de vraag en staat stil te kijken. ‘Niet dus?’ Het blijft stil. ‘Dan ga ik maar weer eens verder,’ besluit Ronald en hij stapt in.

Het lijkt of de man alsnog naar hem toe komt, maar Ronald rijdt meteen achteruit van de berm weg en gaat verder in de richting van La Roche. Hij is benieuwd of de auto hem gaat volgen. Het lijkt van niet, Ronald ziet geen lichten in zijn achteruitkijkspiegel. Moeilijk in te schatten wat hij hiervan moet vinden. Het voelde raar, tegelijk stond hij daar gek geparkeerd. Het kan dat de auto daarom stopte. Ronald weet steeds minder wat hij zal doen. Terug naar La Roche is een optie, maar wat dan? Eerlijk gezegd zou hij gewoon thuis willen zijn. Het is nu over zessen en het hele voorval maakt de omgeving steeds onprettiger, zeker in het donker. De snelweg zal nu wel grotendeels sneeuwvrij zijn. Als hij eenmaal daarop rijdt, is hij in een paar uur thuis. Laat hij dat maar doen, dan belt hij morgen vanuit Amsterdam wel naar Eva Vandenbrande.

Er komt er klein weggetje naar rechts en Ronald rijdt daarin om terug te keren. Hij merkt dat hij moet plassen en voor alle zekerheid doet hij de autolampen uit. Uitgestapt hoort hij een auto voorbijrijden. Ronald kijkt op en ziet eenzelfde auto als net voorbij komen zonder de verlichting aan. Meteen voelt hij zich heel angstig worden. Ronald blijft luisteren, het lijkt erop dat de auto doorrijdt naar La Roche.

Ronald stapt gelijk weer in en rijdt rustig het weggetje uit. Zijn lampen durft hij pas na de eerstvolgende bocht weer aan te doen. Hij probeert zo snel mogelijk te rijden, gelukkig went de sneeuw al. Steeds kijkt hij in de achteruitkijkspiegel of hij wat aan ziet komen, dat lijkt niet zo te zijn.

Eindelijk bereikt hij de autosnelweg. Er is nu meer verkeer, maar het blijft toch vrij stil op deze zondagavond. Ronald kan aardig

doorrijden. Opeens is de sneeuw helemaal verdwenen, blijkbaar is deze alleen op de hogere delen gevallen. Nu kan hij echt opschieten.

Pas bij Luik voelt Ronald zich wat rustiger worden. Wat voelde dat onveilig toen hij die auto met zijn lampen uit voorbij zag komen! Ronald is er vast van overtuigd dat het dezelfde auto was. Dan is het heel goed mogelijk dat er met de dood van die vrouw meer aan de hand is. Ze was ook ergens heel bang voor, anders springt ze niet zomaar uit zijn auto.

Opeens besluit Ronald om in Luik te overnachten. Hij heeft geen idee of het een leuke stad is, hij kent het hier alleen vanuit de auto wanneer hij verkeerd gereden is. Dan is het eerlijk gezegd niet zo heel mooi wat je ziet. Het is natuurlijk wel een oude stad en heel machtig geweest ooit, wellicht is de binnenstad de moeite waard. Veel belangrijker is dat het een grotere stad is en dat voelt op dit moment wel zo veilig.

Hij rijdt bij Angleur de grote weg af en blijft de borden naar het centrum volgen. Het eerste stuk blijft rommelig, vol fabrieken en bedrijfsterreinen. Hij gaat de Maas over en vervolgens over het spoor, opeens ziet het er veel aardiger uit. Hij rijdt langs een parkje en daar voorbij begint de binnenstad. Bij een grote kerk kan hij niet rechtdoor vanwege de kleine straatjes. Dan maar terug naar de grote weg en om de binnenstad heen rijden. Zo komt Ronald bij wat het operagebouw moet zijn en ziet hij een Ibis-hotel met ernaast een parkeergarage. Dit moet het maar zijn. Hij stopt voor het hotel en ziet iemand die een portier lijkt.

‘Goedenavond, is hier nog een kamer voor me?’ De man raadt hem aan eerst de auto in de garage te zetten, dan regelt hij al wel een kamer voor hem. Als Ronald de auto in de garage zet, beseft hij dat de mensen van net zijn kentekennummer zullen hebben. De vraag is hoe erg dit is. Zijn eigen auto staat deze week voor een reparatie bij de garage, hij is met een van de auto’s van de zaak. Het nummer is wel gekoppeld aan het kantooradres, dus het voelt niet helemaal lekker. Of ziet hij het nu te somber?

Bij het inschrijven voor de kamer gebruikt hij de bedrijfscreditcard om te betalen. Voor nu maar niet al te gemakkelijk traceerbaar zijn. De kamer is vrij klein maar wel netjes. Ronald gaat op bed liggen en sluit de ogen. Onbegrijpelijk wat er gebeurd is allemaal, voor zijn gevoel zit hij weer tot over zijn oren in de problemen. Had hij het anders aan moeten pakken? Je kunt zo’n vrouw toch ook niet alleen achterlaten? Dat met die auto geeft aan dat er mensen achter haar aan gezeten kunnen hebben. Zou er dan een verband tussen haar en iets in de Ardennen zijn? Dan gaat zijn telefoon.

‘Hallo?’

‘Is het met Ronald Willemsen?’ vraagt een vrouwenstem in het Vlaams.

‘Wie vraagt dat?’ is Ronald’s voorzichtige reactie.

‘Het is met Eva Vandenbrande, we hebben elkaar ontmoet bij dat voorval met die vrouw.’ Ronald is benieuwd waarom ze belt. Ze vraagt hoe lang hij die vrouw kende voor ze dat ongeluk kreeg en waar hij haar voor het eerst gezien heeft. Ronald raakt geïrriteerd.

‘Wat is dat voor vraag? Ik kende die vrouw helemaal niet, dat is nu toch wel duidelijk. Ze reed een paar kilometer na La Roche voor me en slingerde behoorlijk in de sneeuw. Iets voor dat volgende plaatsje slipte ze van de weg. Waarom vraagt u dit nou weer zo?’

‘Slingerde ze de hele tijd al zo erg?’

‘Ja, maar het sneeuwde ook de hele tijd. Ze zal geen winterbanden gehad hebben, dan is het ook wel lastig rijden.’

‘Het gekke is dat ze die wel had.’ Ronald moet dit op zich in laten werken. Dan moet er dus meer aan de hand zijn geweest.

‘Was ze misschien ziek?’

‘We weten het nog niet. Zou u morgen toch weer naar het bureau kunnen komen voor verder overleg? Ik hoop dat we dan wat meer weten.’ Ronald’s eerste reactie is om te weigeren, maar hij spreekt af om tien uur. ‘Blijkbaar bent u niet terug naar Amsterdam,’ reageert Vandenbrande alert.

‘Klopt, ik ben in de buurt gebleven.’ Het lijkt niet dat er verder nog wat volgt, dus Ronald drukt het contact weg. Gelijk de telefoon maar helemaal uitdoen en de accu eruit halen, dan is hij daar niet meer mee te volgen. Wat een gek telefoontje!

Hij moet nu eerst eens wat gaan eten, het is al half acht. Buiten valt het enorme barokke gebouw op aan de overkant van het grote plein. Dat zal wel het paleis van de prins-bisschop geweest zijn. De kerkprovincie Luik was lange tijd een soort zelfstandig land waarbij de bisschop ook de politieke leider was, weet Ronald. Napoleon maakte aan dit soort rare verwevenheid definitief een einde. Eigenlijk is het een zegen dat die man door Europa gegaan is. Het politieke en juridische stelsel is er enorm door verbeterd. Oké, het koste wat bloed, maar daar kreeg je wel wat voor terug.

Achter hem lijkt de oude stad te liggen, Ronald loopt langs de universiteit en gaat een mooie, overdekte winkelpassage in. Halverwege ziet hij in een zijstraat verschillende restaurants. Bij Le Lulay gaat hij naar binnen. Het is wat simpeler dan van buiten leek, maar boven zit het wel leuk. Hij kan aan het raam zitten en bestelt het dagmenu met een glas witte wijn erbij.

De wijn smaakt goed, het lijkt of het went om de dood van jonge vrouwen uit te zoeken. Toch is dat niet zo, het raakt hem wel wat er met de vrouw gebeurd is. De soep wordt gebracht en langzaam eet hij ervan. Ronald denkt nog na over het rare telefoontje van Eva Vandenbrande. Blijkbaar tast de politie ook behoorlijk in het duister, net als hijzelf. Wat is er gebeurd met deze vrouw en wat zou die four-wheel drive op de plek van het ongeluk ermee te maken kunnen hebben? Jammer dat hij het nummer daarvan niet helemaal heeft kunnen opnemen, alleen de cijfers 390 heeft hij onthouden. Ronald heeft geen idee wat de eerste taal was waarmee de man hem aansprak, het kwam helemaal niet bekend voor.

‘Iets niet goed?’ vraagt de ober opeens. Ronald kijkt verrast op en beseft dat hij de soep nog maar half opgegeten heeft.

‘Nee hoor, helemaal niet. Ik zat te veel na te denken over het leven.’

‘Niet doen, een mens gaat juist uit om dat te vergeten.’

Eva Vandenbrande legt teleurgesteld de telefoon neer. Ze had gehoopt wat meer te weten te komen. Ronald Willemsen lijkt haar een eerlijke vent, die oprecht geprobeerd heeft de vrouw te helpen. De getuigen uit de auto achter hem verklaren ook dat de vrouw uit de auto sprong. Ze hebben niets van een duw of wat dan ook gezien. Wel heeft ze iets gevonden over een cold case zaak in Wales, misschien moet ze daar verder op ingaan. Eens kijken of hij er zelf mee komt.

De auto van die vrouw begint een raar verhaal te worden. Deze is voor langere tijd verhuurd aan een medewerker van een advocatenkantoor in Brussel. Nabellen leverde op dat die nu met vakantie is. Daar moet dus dieper op ingegaan worden. De auto wordt nu met de stofkam doorzocht en al het materiaal dat gevonden wordt zal verder bekeken worden.

Het zou wel helpen als ze weten wie de vrouw precies is, tot nu heeft het invoeren van de vingerafdrukken en gebitsgegevens niets opgeleverd. Afwachten of uiteindelijk het DNA van haar een match gaat geven. Ze had verder niets bij zich waaruit haar identiteit zou kunnen worden vastgesteld.

Misschien toch Willemsen morgen eens wat steviger onder handen nemen, hoe aardig hij ook lijkt.

Maandag 29 december 2008

Met een behoorlijk houten kop wordt Ronald wakker als de wekker in de hoteltelefoon afgaat. De vorige avond is hij na het eten door de stad gaan dwalen en heeft hij in verschillende cafés wat gedronken. Blijkbaar nogal sterke bieren, hij voelt de naweeën nu goed. De drank hielp wel om in slaap te vallen maar niet om goed door te slapen. De tweede helft van de nacht lag hij regelmatig wakker. De dood van deze vrouw grijpt hem behoorlijk aan, ook al kent hij haar verder niet.

Het uitgebreide ontbijt helpt hem over zijn brakheid heen en met een half oog leest hij nog wat in De Morgen. Na het uitchecken loopt Ronald naar zijn auto in de parkeergarage. Heel vaak gebruikt hij de routeplanner niet, maar in Luik met zijn vele rondwegen is het wel handig. Ronald kan het kaartje van Eva Vandenbrande met het adres van het politiebureau zo snel niet vinden en hij zoekt of het ergens in de auto gevallen is. Tussen de rugleuning en de zitting van de passagiersstoel voelt hij iets. Dit blijkt een visitekaartje van een zekere Károly Molnár. Waarschijnlijk is dit uit de zak van de vrouw gekomen. Volgens het kaartje werkt deze Molnár bij de Europese Socialistische Delegatie.

Zou dit betekenen dat deze man weet wie de dode vrouw is? Hij moet dit zo aan Eva Vandenbrande vertellen. Zal hij dan ook vertellen dat de vrouw nog wat gezegd heeft dat met haar identiteit te maken kan hebben? Stel dat dit inderdaad een naam was, dan zou het Gabor kunnen zijn, al dan niet met accent op de 'a'. Dit is een Hongaarse naam zo weet hij, wellicht is Molnár dan ook Hongaars. Voor alle zekerheid neemt hij de gegevens van het kaartje over.

Ronald zoekt met zijn telefoon op het internet naar het adres in Bastogne en stelt de routeplanner in. Daarna schiet het prima op en iets voor tienem rijdt hij de straat in waar het politiebureau aan ligt. Hij parkeert er weer tegenover en meldt bij de balie dat hij voor Eva Vandenbrande komt.

'Ik zal haar bellen,' zegt de vrouw en ze vraagt Ronald te gaan zitten. Het duurt vrij lang en het Waalse politiebلادje op het tafeltje kan hem niet echt boeien. Dan komt Eva Vandenbrande eraan, ze neemt hem mee naar dezelfde verhoorkamer als gisteravond.

‘Wilt u iets drinken?’ Gezien de slechte ervaring van de vorige avond met de thee, vraagt Ronald om een glas water. Ze haalt dat en komt terug met een dikkere man met een sterke rooklucht en ongezond rood gezicht. ‘Dit is rechercheur Gustav Maier, hij zal erbij zitten.’ Ronald knikt dat dit goed is. ‘Geen probleem weer wanneer ik het gesprek opneem?’

‘Op zich niet,’ begint Ronald voorzichtig, ‘maar ik wil wel graag weten wat precies de status van dit gesprek is?’ Eva Vandenbrande antwoordt niet op deze vraag en kijkt naar Maier.

‘De status? Het is gewoon een gesprek, zo dat gisteravond ook met u gevoerd is,’ begint die voorzichtig met een Duits accent. Ronald wil er tegenin gaan, maar Maier wordt feller. ‘Kijk, u kunt wel doen of er niets aan de hand is. We vinden u met een dode vrouw die uit uw auto is gevallen. Zo raar is het niet dat wij daar *willen over doorvragen.*’

Ronald begrijpt dat hij op moet passen. Voor je het weet heeft hij niet alleen Maier, maar ook Eva Vandenbrande tegen zich in het harnas gejaagd. Verzoenend gebaart hij dat ze het gesprek kunnen opnemen. Ronald vraagt of er al wat meer over de identiteit van de vrouw bekend is.

‘Niet echt,’ antwoordt Eva Vandenbrande. Ze knikt vriendelijk naar hem. ‘Zou u eerst wat meer over uzelf kunnen vertellen?’ Ronald wordt verrast door de neutrale toon waarop ze dit vraagt en aarzelt.

‘Wat precies bedoelt u?’

‘Uw persoonlijke omstandigheden, uw werk en of u vaker met de politie in aanraking bent geweest.’ Ze weten dus van Wales, begrijpt hij. Rustig vertelt hij over zichzelf en schetst dan in grote lijnen wat er in Wales gebeurd is bij zijn onderzoek naar de moord op een oude vakantieliefde van hem van 22 jaar geleden. Maier vraagt of er nog iets toe te voegen is aan wat er gisteravond is besproken. Ronald vertelt over de ontmoeting met de man bij de plek van het ongeluk en het zonder lichten voorbijrijden van vermoedelijk dezelfde auto. Ze raken beiden geïnteresseerd.

‘Hebt u enig idee wat voor auto dat was en heeft u iets van het kenteken gezien?’ vraagt Eva Vandenbrande hoopvol. Ronald kan haar helaas niet volledig helpen.

‘Het leek me een Range Rover, donker van kleur maar dat kan ook door de nacht komen. De cijfercombinatie 390 kwam in het kenteken voor, meer weet ik niet.’ Maier vraagt Ronald om een zo goed mogelijk signalement van de man en hij doet zijn best. Het is niet veel, maar beter dan niets lijken ze te denken.

‘Overigens heb ik iets veel belangrijkers,’ vervolgt Ronald. ‘Vanochtend vond ik onder de passagiersstoel in mijn auto een visitekaartje dat uit de zak van de dode vrouw gevallen moet zijn.’ Hij pakt het kaartje en schuift het over de tafel naar hen toe. Maier pakt het als eerste op en kijkt er geïnteresseerd naar. ‘Het zou heel goed kunnen dat deze persoon haar kent.’ Eva Vandenbrande knikt.

‘Dat zou mooi zijn, we gaan daar zo snel mogelijk achteraan.’ Het gesprek stukt daarna een beetje. Dan herinnert Ronald zich het wat wonderlijke gesprek met Eva Vandenbrande van gisteravond.

‘Is al meer bekend waaraan de vrouw is overleden? Ik maak mij toch wel zorgen of ik niet meer had kunnen doen om haar in leven te houden.’ Vandenbrande kijkt naar Maier, die knikt.

‘Het is een samenloop van omstandigheden. Het onderzoek loopt nog maar het lijkt er niet op dat u veel meer had kunnen doen.’ Ronald wil nog wat vragen, maar Maier heft zijn hand op. ‘We zijn al vrij open naar u, laten we het hier maar bij houden.’

Ronald wil dan weg, Eva Vandenbrande lijkt daar begrip voor te hebben. Maier twijfelt en hij vraagt Ronald wat hij van plan is om te gaan doen.

‘Eerlijk gezegd denk ik dat ik nu terugga naar huis in Amsterdam, tenzij daar bezwaren tegen zijn?’ Beiden kijken elkaar aan, Eva Vandenbrande zet het apparaat uit en ze lopen dan de kamer uit. Vrij snel komen ze weer binnen, doen het apparaat weer aan en Maier geeft aan dat het goed is als Ronald vertrekt.

‘We willen u vragen om vingerafdrukken en DNA af te staan, dan kunnen we u elimineren bij het onderzoek van de auto waarin het slachtoffer reed. Verder weten we u wel te vinden wanneer er nog wat is,’ voegt hij er aan toe. Ronald overweegt om bezwaar te maken, maar begrijpt dat hij hier eigenlijk niet aan ontkomt. Laat hij het maar vriendelijk houden, wellicht kunnen ze er ook zelf wel aankomen via Wales.

‘Mooi, maar ik zou toch ook graag wat te horen krijgen wanneer u meer weet. Ik neem aan dat ik daarvoor nog wel eens kan bellen.’ Maier reageert daar niet echt op, maar Vandenbrande knikt en staat op. Ronald volgt haar naar de ruimte waar een medewerker de vingerafdrukken opneemt en ook wat DNA bij hem afneemt. Eva brengt hem daarna naar de uitgang en ze wenst Ronald ondanks alles toch een goed uiteinde van het jaar.

‘Hetzelfde,’ reageert Ronald met een grimas. Een goed uiteinde, dat kun je voor die vrouw bepaald niet zeggen.

Buiten lijkt het of het weer zal gaan sneeuwen. Ronald wil zo snel mogelijk naar huis om een beetje te vergeten wat er gebeurd is. Voorzichtig begint het te sneeuwen, gelukkig duurt het maar kort.

Wanneer hij Nederland binnenrijdt voelt het als een opluchting, alleen het vervelende stuk door Maastricht gaat wat langzaam. Gelukkig is het geen gewone werkdag maar een vakantieperiode. Het lijkt een beetje alsof hij de vrouw in de steek laat door naar huis te gaan, maar Ronald weet niet goed wat hij anders moet doen. Het heeft weinig zin om naar Brussel te gaan en achter deze Molnár aan te gaan. Laat de politie nu hun werk doen, zij hebben toch veel meer middelen ter beschikking. Wat zal hij hen nou voor de voeten gaan lopen?

Onderweg stopt hij voor een kop koffie en een broodje en om iets voor vieren komt Ronald in Amsterdam aan. Er is voor zijn huis een parkeerplek vrij, de spullen neemt hij gelijk mee naar boven. Moe zit hij op de bank maar hij voelt tegelijk een grote onrust die maar niet weggaat. Hoewel het al vrij laat is besluit hij nog naar kantoor te gaan. Dit jaar zijn ze niet meer dicht tussen Kerst en Oud en Nieuw. Het is te belangrijk om de klanten het gevoel te geven dat er zoveel mogelijk aan hun opdrachten wordt gedaan. Het is ook weer niet heel druk, het is meer het idee dat er doorgewerkt wordt. Misschien is er nu zelfs niemand meer.

Dat klopt niet helemaal, hoewel de kantoorvilla er niet overal even verlicht uit ziet. Ronald zet de auto langs de kant en blijft erin zitten. Hij twijfelt of hij toch niet beter terug naar huis kan gaan om pas morgenochtend weer te komen. Dan kan hij ook gelijk een beetje bijpraten met collega's die er wel zijn. Terwijl hij zo zit, wordt onverwacht zijn portier opengetrokken.

Hoewel Maier vrij kritisch bleef, is Vandenbrande heel tevreden over het tweede contact met Ronald Willemsen. Ze gelooft hem en hij leek een goed verhaal te hebben, ook over wat er eerder dit jaar in Wales is gebeurd. Zij gaat zo direct Károly Molnár door het systeem halen om te kijken of ze wat over hem kan vinden. Als de man in Brussel werkt zal hij wel bekend zijn. Verder zitten ze met het rare verhaal van de huurauto waarin de vrouw reed, maar die niet door haar gehoord is.

Tot haar teleurstelling vindt ze echter weinig over Molnár en zeker geen schokkende dingen. Hij werkt inderdaad bij de Socialistische Fractie van het Europese Parlement, maar verder niets. Dat is nog wel meer dan over het slachtoffer, over die vrouw is nog steeds niets bekend geworden. Er zit niet veel schot in.

Ze overlegt met Maier en vraagt om collega Leblanc te mogen bellen bij de Brusselse politie. Met een beetje geluk kan ze daar weer eens langskomen en een lekkere maaltijd samen nemen in Falstaff, denkt Eva er stiekem bij.

‘Hé, tijd niet gezien, je bent alweer terug?’ hoort Ronald, terwijl hij uit alle macht probeert weer rustig te worden. Het is Reinier Serré, een vriend sinds de studententijd. ‘Ik hoorde net dat je op vakantie was.’

‘Man, ik krijg bijna een hartverzakking. Wat doe jij hier?’

‘Ik was vlakbij en kwam langs om te kijken hoe het met je gaat. Ik nam aan dat jullie ook doorwerken tussen Kerst en Oud en Nieuw.’

‘Zit je nog bij ...?’ Ronald aarzelt. De laatste keer werkte Reinier bij een van de grote reclamebureaus, maar hoe heette dat ook al weer?

‘PPGH/JWT?’ vult Reinier aan. ‘Neem het je niet kwalijk dat je dat niet onthouden hebt. Nee, ik ben daar weg en zit nu bij de politie.’ Ronald weet niet wat hij hoort en kijkt Reinier verbaasd aan. ‘Ja, ze willen daar steeds meer aan hun imago doen, dus ik werk nu bij de Landelijke Politiediensten aan het communicatiebeleid. Op tijd uit de onzekere wereld van de reclame gestapt, het gaat daar heel slecht.’ Reinier lacht. ‘Ik ben nu ambtenaar met een minder mooi salaris, maar wel meer zekerheid. Precies wat de vrouw wilde.’ Ronald weet niet goed te reageren en kijkt wat voor zich uit. Het duurt Reinier te lang. ‘Wat doen we, gaan we nog wat drinken of niet?’

‘Ja, dat is goed. Ik wilde eigenlijk op kantoor kijken, maar dat kan daarna ook wel. Ik zet snel de auto op de binnenplaats.’

Als ze zitten met een glas rode wijn, vraagt Ronald waar Reinier precies zit bij de politie. Het wordt duidelijk dat hij niets met het operationele werk te maken heeft.

‘Ik hoorde via-via dat jij dit jaar bij het oplossen van een moord betrokken was?’ Ronald knikt en vertelt in grote lijnen wat er in Wales gebeurd is. Hij overweegt of hij Reinier al van de laatste belevenissen in de Ardennen zal vertellen, maar beter van niet. Ze praten nog een tijdje en Ronald vraagt waar Reinier met het gezin Oud en Nieuw doorbrengt.

‘We gaan naar vrienden op de Veluwe, vanavond vertrekken we al en we blijven een paar dagen. Altijd leuk en de kinderen vermaken zich daar ook prima.’ Wanneer Reinier voorstelt er nog één te nemen, schudt Ronald nee.